

Újpest-Belsőváros

2008. 11. 30.
Advent 1. vas.

Loránt Gábor

AZ ÖRÖKKÉVALÓ IGE TESTTÉ LETT

Olvasandó (lectio): Jn 1,1-18

Alapige (textus): Jn 1,14a

*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. Megjelent egy Istentől küldött ember, akinek János volt a neve. Tanúskodni jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, hanem azért jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról. Az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert, már eljött a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt. De mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, akik nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfiú indulatából, hanem Istentől születtek. Az **Ige testté lett**, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal. János bizonyosságot tett róla, és így kiáltott: Ő az, akiről megmondtam: Utánam jön, de megelőz engem, mert előbb volt nálam. Mi mindnyájan az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett. Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fió, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.*
(Rev. Károli)

Imádkozzunk!

Urunk! Köszönjük Neked az adventet! Köszönjük Neked a várakozás időszakát. Köszönjük, Uram, hogy készülhetünk a Te születésedre. Te látod a mi szívünket. Te látod, hogy most, ebben a csendben milyen gondolatok vannak a mi fejünkben. Tisztítsd ki, Uram ezeket, és add a Te gondolataidat! Add a várakozásnak a csendjét! Úgy, ahogy várnak egy születendő kisbabát, azzal az örömmel és azzal a pozitív várakozással tudunk most Téged várni! Könyörgünk Szentlelkedért! Legyél itt, közöttünk! Áldd meg az Ige szőlőjét, és az Ige hallgatóit, hogy értsük, és szívünkbe fogadhassuk az üzenetedet!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

De mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek... (Jn 1,12)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Advent első vasárnapja van. Ma kezdődik az előkészület, a várakozás időszaka, úgy, hogy az imádságban is hallottuk. Készülődünk karácsonyra, de a hívő ember készülődése nem merül ki az áruházak felkeresésében. Most különösképpen is igyekszünk figyelni Istenre, gondolatainkat az eljövetelekre, az Úr visszajövetelére irányítjuk ezekben a hetekben. „Adventus Domini” – az Úr eljövetele, ez a gondolat jellemzi, vagy kellene, hogy jellemezze napjainkat.

Ugyanakkor Jézus Krisztus várása nem tétlen várakozás! Amikor Luthert megkérdezték, hogy mit tenne, ha tudná, hogy Jézus másnap visszajön, így válaszolt: „Még ma elültetnék egy almafát” Így mi is, a várakozás idején ne tegyük ölbe kezünket, hanem munkálkodjunk! De vajon mi a gyülekezet legfontosabb tennivalója? A misszió, az evangélium hirdetése. Az evangélium hirdetése azoknak, akik még nem, vagy közelebbről nem hallottak Jézus Krisztusról.

Advent első napja mindig az új egyházi év kezdetét is jelenti. Az új év új témát jelent gyülekezetünkben; ez a téma a MISSZIÓ.

Új sorozat kezdődik az igehirdetésekből is. Először Jézus küldetéséről, Jézus missziójáról lesz szó János evangéliumának első tíz fejezete alapján, majd a mi küldetésünkről, az ember küldetéséről az Apostolok cselekedeteiről szóló könyv 13. részétől kezdve.

1 Először szeretnék néhány szót a **misszióról** szólni.

Kedves Testvérek! Ha ajándékba megkaptuk Isten kegyelmét, szeretetét, akkor szívünk örömeinek túlcsoordulásából származik a misszió. Jézus mondta: „*amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.*” (Mt 12,34; Lk 6,45). Magáról pedig azt mondta: „*én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.*” (Jn 10,10). És ebből a bőségből, kedves Testvérek, jut másoknak is!

Ez a bőség nem olyan, hogy minél jobban szétszertjük, annál kevesebb marad nekünk, hanem éppen fordítva! Néhány héttel ezelőtt volt is szó erről, hogy minél inkább osztjuk, annál több marad nekünk.

Ez a sorrend! Ezért is így épül fel a misszió éve. Először Jézus jött el misszióba hozzánk, majd amit Ő hozott, azt mi visszük tovább, ez a mi küldetésünk.

János evangéliumának első része, pontosabban annak első 18 verse az az igeszakasz, amit János evangéliumának prológusaként emlegetnek. Éppen azt a gondolatot foglalja össze, amiről idáig beszéltem.

2 Így másodjára az **örökkévaló Ige küldetéséről, missziójáról** szeretnék szólni.

Isten az emberhez elküldte saját szavát, saját beszédét, ami nem valami, nem egy pusztában kiáltott szó, nem hanghullámok révén megérkező üzenet csupán, hanem Valaki, az egyszülött Fiú, maga Jézus Krisztus.

► Az örökkévaló Ige első missziója, az első küldetése maga a teremtés. Úgy, ahogy olvastuk is: **Minden általa lett.**

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

Az Ige első missziója tehát maga a teremtés, hiszen Istent senki sem kényszeríthette, sőt senki sem kényszeríthette arra, hogy világot teremtsen, hiszen akkor még Rajta kívül senki és semmi nem volt. A teremtés a Szentháromság Isten szeretetének túlcsoordulása.

Ezért mondható, hogy a teremtés is az Ige küldetése, missziója. Mert az isteni szeretet sugárzik át rajta, felénk. Annak, hogy Isten világot teremtett, üzenete van a számunkra, méghozzá az, hogy Isten szeret minket.

► Az örökkévaló Ige küldetésének második vonása, hogy **világosságként fénylett.**

Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.

Az Ige küldetése: világítani a sötétségben.

Mi ez a sötétség? A bűn sötétsége, az istenismeret hiánya, vagyis a tudatlanság sötétsége, a gonoszság sötétsége, ahová bevilágít az isteni Ige világossága.

Jézus mondta Magáról: *„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”* (Jn 8, 12)

Mi nem ismerhetnénk meg magunktól Istent, mert sötétségben tévelygünk, és a fényeink is csak lidércfények az éjszakában. S ugyanakkor van egy másik sötétségünk is, ami a bűn sötétségéből következik, hogy a halál árnyékának völgyében élünk. (Vö.: Zsolt 23,4; Jób 10,21-22; Jób 38,17; Ézs 9,1). De Isten világosságát hozta el közénk Jézus Krisztus.

Azt a világosságot, amely megbocsátja a bűnt, oszlatja az éj homályát, a tudatlanságot, istenismeret hiányát, amely által megismerhetjük a mi Urunkat, Istenünket mint Teremtőt, mint Megváltót, mint Megszentelőt.

► Az Ige küldetésének harmadik vonása ez: **testté lett**. Éppen ez a textus, amit felolvastam: *„Az Ige testté lett”*, ez az Ige küldetésének legcsodálatosabb vonása. Van egy közmondás: *„A szó elszáll, az írás megmarad”*. Isten adta Jézust, hogy ne csak halljuk az Ő szavát, és aztán elfelejtsük, hanem hogy lássuk, tapintsuk, érzékeljük, valamennyi érzékünkkel, hogy soha ne felejtsük el.

Ezért szól erről szintén János apostol, de az 1. levelében: *Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk. Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.* (1Jn 1, 1-4 Új ford.).

Azért is csodálatos az Ige testté-létele, mert – ezt sokszor elmondtam már – az igazi szeretet mindig közösségvállalás. Jézus vállalta az emberi sorsot, az emberi létformát, és ezért fontos ünnep karácsony, az inkarnáció, a testté-létel ünnepe. Ez még annál is sokkal-sokkal több, mint amit énekelni szoktunk karácsonykor: *„Irgalommal szánva minket, /nagy jósága ránk tekintett, /s ördög-csalta bús szívünket /menny-magasból látni jött”*. (RÉ 328,4) Mert nemcsak látni jött, hanem Magára vette az emberi élet minden nyűgét, nyomorúságát, hogy aztán ott, a kereszten Magára vegye a bűnt is.

► Az Ige küldetésének negyedik vonása: **közöttünk lakozott**. Mert ez a csodálatos Ige így folytatódik: *„Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét...”*

Közöttünk lakozott. Ez nem egészen ugyanaz, mint az a kijelentés, hogy „testté lett”. A „közöttünk lakozott” szó szerint, az eredeti nyelv értelme szerint azt jelenti, hogy „közöttünk sátorozott”. Vagyis: csak ideiglenesen lakozott közöttünk.

Az Ige missziója, Jézus Krisztus missziója tényleg küldetés volt. Nem maradt meg a mi szintünkön, hanem amikor elvégezte feladatát, visszament oda, ahonnan jött. De azért szállt le, hogy felemeljen minket.

Szintén János evangéliumában olvassuk azokat az Igéket, amelyek a 14. részben Jézus szavaiként vannak előttünk: *„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.”* (rev. Károli) *„Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”* (Új ford.) (Jn 14,2-3)

Tehát eljött, közöttünk sátorozott, és azután visszament mennyei dicsőségébe, de azzal a küldetéssel, hogy ne csak elmondja nekünk az örömhírt, az örömmüzenetet, hanem hogy felemeljen bennünket majd Önmagához.

Ez a még nagyobb szeretet missziója.

A keresztyén misszió éppen ezért nem dialógus, hanem Isten felemelő szeretetét mutatja meg. Nem egymástól kell tanulnunk a buddhistákkal, vagy a mohamedánokkal, hanem hirdetjük nekik az evangéliumot, mert ez az egyetlen út az örökéletre.

Jézus együtt evett a vámszedőkkel – de ő nem lett vámszedő, hanem a vámszedőből lett tanítvány. Jézus küldetése az, hogy testté lett, de közöttünk egyelőre még csak sátorozott, lakozott. De fel akar emelni bennünket Önmagához, hogy aztán majd mindvégig Ővele legyünk.

► Az Ige küldetésének ötödik vonása ez: **kegyelmet és igazságot hozott**. *Mi mindnyájan az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.*

Hiába lett volna Jézus Krisztus testté, hiába lakozott volna közöttünk, ha bennünket elhagyva csak emlékké lett volna, egy epizóddá az emberiség történetében. De Ő kegyelmet és igazságot hozott.

Ez tulajdonképpen a keresztnek az üzenete. Mert Isten szeretete, és Isten igazsága a kereszten békélt meg egymással.

Isten szeretete, igazsága nélkül – bocsánat a kifejezésért – de *majomszeretet* lenne. Isten igazsága viszont szeretet nélkül kegyetlenség. S ezért volt szükség a keresztre, ahol Isten igazsága kielégült, mert a bűnt kegyetlenül megbüntette, de Jézus Krisztusban, és éppen ezért Isten szeretete is csorbítatlanul megmaradhatott a számunkra. Mert aki Jézus Krisztusban hisz, annak örök élete van!

► Végül az Ige küldetésének hatodik vonása: **kijelentette az Atyát**.

Az Istent soha senki nem látta, az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

Egész küldetése ez volt: Isten atyai szeretetének megmutatása. Mivel a Fiú az Atya kebelén van – ahogyan olvassuk az Igében –, ezért hallhatta az Atya szerető szívének dobogását, mindenkinél és mindennél jobban, s megmutatta, hogyan szeret bennünket az Atya: hogy egyszülött Fiát, szeretett Fiát a halálba adta, hogy mi életre jussunk.

Az örökkévaló Ige küldetésének tehát ezt a hat vonását láttuk, ahogyan kivetítve látható:

2. Az örökkévaló Ige küldetése (missziója)

- minden általa lett
- világosságként fénylett
- testté lett
- közöttünk lakozott
- kegyelmet és igazságot hozott
- kijelentette az Atyát

3 De abból, hogy Jézus Krisztusnak küldetése van hozzánk, következik a mi küldetésünk is, a **hívő ember küldetése**. Harmadjára erről szeretnék beszélni.

A testté lett Ige küldetéséből táplálkozik a mi küldetésünk, s ennek is vannak vonásai.

• Az első vonása az, hogy egyáltalán **megjelenik**. Hogy a hívő ember megjelenik ebben a világban.

Megjelent egy Istentől küldött ember, akinek János volt a neve – olvassuk a prológusban.

Ez a küldetés látható vállalása. Ahogyan az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, úgy kell a hívő embereknek is megjelenniük, azaz: láthatóvá lenniük, és közösséget vállalni azokkal, akikhez küldettek.

Jézus mondta: „*Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék*

és fénylik mindazoknak, a kik a házban vannak.” (Károli) „Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.” (Új ford.) (Mt 5,14-15)

Így mindazok, akik Isten csodájaképpen megismerték az Atya szeretetét, Jézus Krisztus által, a kegyelmet és az igazságot, amelyet Jézus kereszthalálában és feltámadásában hozott el közénk, azoknak Isten szeretetétől és igazságától túlcserélődik a szívük, és viszik másoknak is az Ő szeretetét és igazságát. Amit megértettük, azt vihetjük tovább. Amit Jézus elhozott, azt a tanítványaira bízta, hogy hirdessék, és menjenek el szerte a világba. (Mt 28,19-től)

És ebből táplálkozik a misszió. Jézus Krisztus küldetéséből táplálkozik a mi küldetésünk, az örökkévaló Ige missziójából táplálkozik a mi misszióink.

- De nemcsak megjelenik a hívő ember ebben a világban, hanem **bizonyoságot tesz**. Mert, ahogy mondtam: tovább kell vinnünk, amit kaptunk.

Ahogy Péter és János is mondta a nagytanács előtt: „...nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.” (Új ford.) „...nem tehetjük, hogy a miket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.” (Károli) (ApCsel 4,20).

Azt olvassuk János evangéliumának az elején Jánosról, Keresztelő Jánosról: „Tanúskodni jött, hogy bizonyoságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, hanem azért jött, hogy bizonyoságot tegyen a világosságról.”

János – így olvassuk később – *bizonyoságot tett róla, és így kiáltott: Ő az, akiről megmondtam: Utánam jön, de megelőz engem, mert előbb volt nálam.*

Ahogy az Ige, ahogy a Fiú kijelentette az Atyát, úgy kell a hívő embereknek is kijelenteni a Fiút, bizonyoságot tenni az Igéről.

A misszió tulajdonképpen Jézus Krisztus küldetésének idő- és térbeli meghosszabbítása. A kereszt egyedi, és megismételhetetlen dolog. Az nem a mi feladatunk! Jézus Krisztus váltotta meg a világot, és Jézus Krisztus váltott meg téged is, engem is. De a megjelenés és a bizonyoságtétel Jézus Krisztus küldetésének folytatása, és ez minden hívő ember küldetése!

Éppen ezért teszem fel a kiosztott lapokon ezt a kérdést, a házicsoporthoz fordulóhoz, de mindenki önmagában is választ adhat erre a kérdésre: „Hogyan tükrözi küldetésünk Jézus Krisztus küldetését?”

Bárcsak gyülekezetünk missziója minden hívő ember missziója, Jézus Krisztus küldetésének meghosszabbítása lehetne!

Így fogunk az egész egyházi évben a misszióról beszélni, és reménység szerint nemcsak beszélni, hanem meg is élni azt, Isten kegyelméből!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Megvalljuk Előtted, hogy valóban Ádámban kesergünk, mert kesergünk a bűn miatt. Az eredendő bűn miatt is, és saját bűneink miatt, amivel csak szaporítjuk nyomorúságunkat. De Tebenned vigadunk, és örülünk, mert elhozta az Atya szeretetét, kijelentetted nekünk a kegyelmet és az igazságot. Urunk! Add, hogy valóban ettől az örömhírtől annyira túlcorduljon a szívünk, hogy mi is vigyük másoknak! Hirdessük az Igét, hirdessük az örömhírt, hirdessük azt az evangéliumot, ami a Te keresztedről és üres sírodról szól. Hogy nem a halálé az utolsó szó, nem a nyomorúságé, a bűné. Hogy bármit látunk kint, a világban, gazdasági romlást, erkölcsi fertőt, nem azé az utolsó szó, hanem az utolsó szó a Tiéd lesz. Éppen ezért küldetésünk, hogy menjünk, és hirdessük a megváltás örömét. Urunk! Add, amikor évről-évre valamilyen új témát veszünk elő gyülekezetünkben, hogy az ne valamilyen mesterséges elhatározás, ne csak egy esztendő programja legyen, hanem ha figyelmünket most különösen is erre a témára, a misszióra vetítjük, hogyha tekintetünket erre emeljük, akkor ne felejtjük el, hogy ez a gyülekezeti élet szíve és motorja, hogy ez a legfontosabb, amit ránk bízta. Eddig is a Te kegyelmedből tehetjük már ezt. Add, hogy most tudatosabban tegyünk, de mindenképpen Tetőled vegyük, amit mondanunk kell, és a Te Lelked juttassa eszünkbe mindazt, amit Jézus Krisztustól hallottunk. Kérünk, Urunk, hogy ne csupán program legyen mindez, hanem az egész életünk ez lehessen: amit elfogadtunk Tőled, azt adjuk tovább. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj. Add, hogy csordultig legyen a szívünk a Te szeretetteddel! Kérünk, Urunk, hogy így áldd meg adventi készülődésünket! Így áldd meg egész egyházi évünket! Így áldd meg egész életünket, egyénileg és közösségileg egyaránt. Kérünk hazánkért, Magyarországért! Kérünk az egész világért, e miatt a sok-sok nyomorúság miatt, ami csak azt bizonyítja, hogy Nélküled semmit olyant nem vagyunk képesek cselekedni, ami igazán jó lenne. Kérünk, hogy terjedjen a Te örömhíred Magyarországon is, és a világon is! Kérünk, hogy Te állj a gyászoló szívűek mellett! Te légy beteg testvéreink betegágya mellett is, akár kórházban, akár otthon. Te erősíts valamennyiünket a Te akaratod keresésére és megcselekvésére, örömből, hálaadással! Kérünk, Urunk, hogy most hallgasd meg a mi csöndben, magunkban elmondott imádságainkat is!

Ámen.